

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 625/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpení advokátkou JUDr. Andreou Gireth, J. M. Hurbana 334/32, Žilina, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 33C/67/2009-859 z 24. marca 2023, postupu a rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/115/2023 z 24. októbra 2023 a postupu a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/49/2024 z 19. marca 2025 a o návrhoch na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 33C/67/2009-859 z 24. marca 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/115/2023 z 24. októbra 2023 a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/49/2024 z 19. marca 2025 a na vydanie dočasného opatrenia zdržať sa výkonu označených rozhodnutí všeobecných súdov takto

r o z h o d o l :

1. Návrhom na odklad vykonateľnosti a na vydanie dočasných opatrení **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. júla 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho práva na slobodu a rovnosť podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na ochranu pred diskrimináciou podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, bližšie neidentifikovaného práva podľa čl. 13 ods. 1 ústavy, práva vlastniť majetok a slobodne užívať majetok podľa čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 ústavy, na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 3 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 47 ods. 3 ústavy, analogických práv podľa čl. 11 ods. 1, 3 a 4, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1, 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na nedotknuteľnosť obydlia, ochranu súkromia podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, práv podľa čl. 13, čl. 17 a čl. 18 dohovoru a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté rozhodnutia navrhujú zrušiť a vrátiť vec týmto súdom na ďalšie konanie. Zároveň navrhujú odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí a vydať rozhodnutia o dočasnom opatrení, ktorým by sa týmto súdom a špecifikovanej fyzickej osobe uložila povinnosť zdržať sa vykonávania napadnutých rozhodnutí.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Sťažovatelia mali procesné postavenie žalovaných v konaní o zriadenie vecného bremena práva cesty a odstránenia plotu a garáže. Žalobkyňa ako vlastníčka rodinného domu, ktorá nemala priamy prístup z verejnej komunikácie a nebola vlastníčkou prilahlých pozemkov, sa žalobou domáhala zriadenia vecného bremena umožňujúceho prístup k rodinnému domu, ktorý je možný len využitím cudzích pozemkov. V žalobe uviedla, že v minulosti (do roku 2008) využívala prístup cez pozemky vo vlastníctve sťažovateľov, v roku 2008 však došlo k stavebným úpravám (oplotenie, umiestnenie plechovej garáže) na dotknutých pozemkoch, v dôsledku čoho má prístup k svojej stavbe už len v obmedzenom rozsahu neumožňujúcom riadny prístup motorovým vozidlom. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žalobkyňa skutočne nemá zabezpečený prístup k svojej nehnuteľnosti, preto jej návrh považoval za dôvodný. Na účel posúdenia vhodnosti navrhovaného riešenia nariadil znalecké dokazovanie a obhliadku predmetných nehnuteľností. Vychádzajúc z výsledkov dokazovania a možných variant zabezpečenia prístupu k stavbe žalobkyne, nakoniec napadnutým rozsudkom autoritatívne zriadil vecné bremeno práva cesty k stavbe žalobkyne podľa geometrického plánu vypracovaného znalcom a uložil sťažovateľom povinnosť strpieť výkon práva cesty cez konkrétne časti pozemkov v ich vlastníctve. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil povinnosť strpieť výkon vecného bremena práva cesty aj ďalším dvom vlastníkom prilahlých pozemkov, a to za náhradu v celkovej sume 746,97 eur (rozdelenej medzi žalovaných pomerne).

2.2. Na odvolanie sťažovateľov krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Vzhľadom na dôkladné vysporiadanie sa so všetkými podstatnými skutočnosťami a námietkami sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku prvej inštancie, pričom námietky sťažovateľov vyhodnotil ako nedôvodné. Išlo predovšetkým o námietku neprimeranosti zásahu do práv sťažovateľov, keď sťažovatelia začali popierať, že do roku 2008 mala žalobkyňa prístup k svojej nehnuteľnosti autom cez pozemky v ich vlastníctve. Neprimeranosť zásahu sťažovateľa videli aj v tom, že existovali iné, vhodnejšie varianty zriadenia vecného bremena, ktoré by síce zasahovali do práv iných vlastníkov viac, ale v menšej miere do ich vlastníckeho práva. Krajský súd k uvedeným námietkam uviedol, že v dôsledku výstavby plotu a umiestnenia plechovej garáže sťažovateľmi došlo k zásahu do pokojného a dovtedy rešpektovaného stavu, pričom žalobkyňa len z dôvodu dôkaznej núdze (teda nemožnosti preukázania vydržania práva cesty) sa domáhala autoritatívneho zriadenia vecného bremena za jednorazovú náhradu. Pokiaľ išlo o vhodnosť zvoleného variantu, krajský súd konštatoval, že je najmenej zasahujúci do práv jednotlivých vlastníkov dotknutých pozemkov, pričom zobral do úvahy aj okolnosti, ktoré viedli k začatiu tohto sporu, keď konštatoval, že práve sťažovatelia oplotili pozemok a pred prístup k stavbe žalobkyne umiestnili plechovú garáž. Rovnako

poukázal na to, že ostatní žalovaní rešpektovali právo žalobkyne a nijako neprispeli k podaniu žaloby, hoci aj oni boli obmedzení vo výkone vlastníckych práv na časti pozemkov v ich vlastníctve, ktoré boli využívané žalobkyňou. Taktiež poukázal na to, že pokusy o mediáciu a zvolenie iného variantu, prípadnej zámene pozemkov, nevedli k mimosúdnu urovnaniu veci. V súvislosti s námietkou, že ide o disproportný zásah do práv sťažovateľov, ktorí budú viac obmedzení a budú musieť vynaložiť prostriedky na premiestnenie elektrického stĺpa, „búranie“ plota a premiestnenie garáže, konštatoval, že tieto námietky sú nedôvodné, pretože bol zvolený variant, ktorý nepočíta s premiestnením stĺpa, rovnako odmietol aj argumentáciu o disproportnom zásahu v dôsledku nákladov spojených s odstránením plota a premiestnením plechovej garáže, keď konštatoval, že možnosť využívať garáž ostala zachovaná, stačí ju len posunúť. Takisto (s poukazom na vyjadrenie SPP, a. s.) odmietol argumentáciu sťažovateľov o nevhodnosti zvoleného variantu vzhľadom na riziko poškodenia existujúcej plynovej prípojky pri prechode ťažkých nákladných vozidiel, keď konštatoval, že vecné bremeno je obmedzené šírkou povoleného prejazdu, čo neumožňuje prechod ťažkými nákladnými vozidlami, pričom využívanie prístupovej cesty autami, ktoré sú schopné cez ňu prejsť, existujúcu plynovú prípojku neohrozuje. K námietke vážneho zásahu do práv sťažovateľky ako držiteľky preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím odvolací súd poukázal na to, že ide o novotu podľa § 366 CSP, ktorá nie je prípustná, keďže nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom jej nič nebránilo, aby tak učinila.

2.3. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovatelia podali dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. e) a f) CSP namietajúc, že rozhodoval vylúčený sudca a súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil uplatniť procesné práva, čím došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súdy nižších inštancií, najmä však odvolací súd, arbitrárnym spôsobom odmietli ich argumentáciu a nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie.

3. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov odmietol. Namietaná zaujatosť sudcu okresného súdu bola posudzovaná nadriadeným súdom s negatívnym výsledkom (uznesenie č. k. 8NcC/1/2015-353 z 20. januára 2015). Konštatoval, že pri posúdení opakovane tvrdených dôvodov zaujatosti sudcu z dôvodu, že právna zástupkyňa žalobkyne predtým pôsobila na okresnom súde a pozná tamojších sudcov, nezistil dôvodné pochybnosti o nezaujatosti sudcu, a to z objektívneho ani subjektívneho hľadiska.

4. V súvislosti s uplatneným dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý bol odôvodnený námietkou nesprávne zisteného skutkového stavu v dôsledku nevykonania navrhnutého dokazovania (najmä v súvislosti so zdravotným postihnutím sťažovateľky), nesúhlasom s hodnotením dokazovania ako takého a odňatím možnosti zúčastniť sa odvolacieho konania v dôsledku nenariadenia pojednávania najvyšší súd konštatoval, že namietané pochybenia v procese dokazovania nezistil. Sťažovateľmi spochybnená hodnotiacia úvaha (jej výsledok) odvolacieho súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi v spore zistené. Odvolací súd nariaďuje pojednávanie len v prípade potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Keďže odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom a z neho vyvodenými právnymi závermi a nezistil dôvod na nariadenie pojednávania, nedošlo k vade zakladajúcej zmätočnosť podľa § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s námietkou o nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu najvyšší súd konštatoval, že túto vadu nezistil s poukazom

na to, že rozhodnutie má všetky náležitosti. Odvolací súd sa v dôvodoch svojho rozhodnutia dôsledne a podrobne zaoberal všetkými odvolacími námietkami sťažovateľov, s ktorými sa náležite aj vysporiadal. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený a obsah spisu nedáva podklad na záver o vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia v sťažnosti rozsiahlo skutkovo argumentujú v prospech porušenia svojich práv napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu považujú za arbitrárne, nedostatočné a vecne nesprávne. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnili už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä v rámci dovolania. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia v sťažnosti zotrvávajú na svojom právnom posúdení veci, z čoho vyvodzujú porušenie svojho práva na spravodlivý proces nedostatočným a arbitrárnym prístupom dovolacieho súdu pri posúdení ich výhrad a námietok uvedených v dovolaní.

6. Tvrdené porušenie väčšiny označených práv sťažovateľov je založené na všeobecných tvrdeniach o neprimeranom zásahu do označených práv, bez konkrétnych dôkazov a právne relevantných argumentov vo vzťahu k jednotlivým právam.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Úlohou ústavného súdu je v medziach podanej ústavnej sťažnosti posúdiť, či všeobecné súdy dali dostatočné a ústavne konformné odpovede na relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu a sťažovateľmi uplatnenou argumentáciou.

III.1. K porušeniu označeného práva napadnutým rozsudkami okresného súdu a krajského súdu:

8. Proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie boli sťažovatelia oprávnení podať odvolanie a proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, čo aj využili. Odvolanie a rovnako aj dovolanie predstavovali účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého odvolací a dovolací súd poskytovali ochranu dotknutým právam, ktorých porušenie sťažovatelia namietajú v ústavnej sťažnosti. Preskúmanie týchto rozsudkov opravnými súdmi sústavy všeobecných súdov odníma ústavnému súdu právomoc preskúmať ich.

9. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením dovolacieho súdu:

III.2.a K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces:

10. Sťažnostná argumentácia sťažovateľov je v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, považuje riešenie sporu za ústavne akceptovateľné, pričom na rozdiel od sťažovateľov považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností.

11. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie poskytlo sťažovateľom dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky námietky súvisiace s predmetom sporu aj v časti tvrdenej vady odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nevykonania navrhovaného dokazovania (s poukazom na zákaz uplatnenia novôt v odvolacom konaní), rovnako riadne a v súlade s procesným právom dovolací súd odôvodnil a vysvetlil, prečo rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania nedošlo k znemožneniu uplatnenia procesných práv sťažovateľov, a taktiež sa riadne vysporiadal s námietkou nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Konštatovanie dovolacieho súdu o neexistencii tohto dovolacieho dôvodu je preto ústavne udržateľné.

12. Najvyšší súd sa riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal aj s námietkou tvrdenej vady podľa § 420 písm. e) CSP, keď konštatoval, že (pri opakovanej námietke) tvrdené dôvody zaujatosti vo vzťahu namietanému sudcovi neboli ani v dovolaní ničím preukázané.

13. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantný súvis medzi namietaným právom sťažovateľov na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľov v časti namietaných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Sťažovatelia namietali aj porušenie práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy a analogických článkov listiny (čl. 36 ods. 2 a 3) a práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, avšak bez toho, aby k tvrdeniu o porušení týchto práv pripojili aj ústavnoprávnu argumentáciu, ktorou by odôvodnili porušenie týchto práv. Keďže ide o podstatnú zákonom [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] predpísanú náležitosť, neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 ústavného súdu (výzva slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie nedostatkov samotnej podstaty návrhu).

15. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.2.b K namietanému porušeniu práva vlastníť a užívať majetok, práva na nedotknuteľnosť obydlia a práva na ochranu súkromia:

16. Zásah do týchto práv sťažovateľa namietali z dôvodu neproporčnosti zvoleného riešenia, ktoré neprímerane zasahuje do ich práv.

17. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv garantovaných v čl. 20 ods. 1, 3, 4, 5 ústavy, čl. 11 ods. 1, 3 a 4 listiny čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd konštatuje, že zásah do vlastníckeho práva sťažovateľov bol realizovaný na základe zákona (§ 135c ods. 3 a § 151o Občianskeho zákonníka) a bol posúdený v riadnom súdnom procese, teda oprávneným orgánom, pričom bolo prihliadnuté na záujmy všetkých zúčastnených vlastníkov, a primeranosť tohto zásahu bola riadne odôvodnená potrebou zriadiť vecné bremeno v nevyhnutnom rozsahu v prospech osoby, ktorej sa sťažovateľa snažili zabrániť v doterajšom užívaní časti ich nehnuteľnosti tým, že pozemok oplotili a pred stavbu žalobkyne umiestnili v roku 2008 plechovú garáž. Reakcia žalobkyne bola vzhľadom na tento prístup sťažovateľov logická a v súlade s právom, rovnako ako riešenie, ktoré vo veci konajúce súdy prijali.

18. Pokiaľ ide o ďalšie aspekty týchto práv, teda namietané zneužitie vlastníckeho práva žalobkyňou, nútené obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľov, tvrdenia o porušení týchto práv boli v sťažnosti prezentované bez konkrétnej ústavnoprávne relevantnej argumentácie, teda bez riadneho odôvodnenia porušenia týchto práv sťažovateľov. V tejto súvislosti je však potrebné dodať, že zo skutkových okolností veci skôr vyplýva opak – podanie žaloby žalobkyne bolo v príčinnej súvislosti so zneužitím vlastníckeho práva sťažovateľov, preto bolo potrebné pristúpiť k autoritatívnemu obmedzeniu vlastníckeho práva sťažovateľov v riadnom súdnom procese.

19. Vychádzajúc z uvedeného, námietky sťažovateľov o porušení ich práva vlastníť majetok napadnutým uznesením najvyššieho súdu možno hodnotiť ako neopodstatnené, preto sťažnosť v časti namietaného porušenia práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Pri namietanom porušení ostatných aspektov súvisiacich s vlastníckym právom je potrebné konštatovať nedostatok náležitostí návrhu z dôvodu absencie odôvodnenia porušenia týchto článkov. Z uvedeného dôvodu táto časť sťažnosti bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

21. Pokiaľ ide o namietaný zásah do súkromia a nedotknuteľnosti obydlia (čl. 21 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 12 ods. 1 a 3 listiny, čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru), v prvom rade je potrebné konštatovať, že súdom zriadené vecné bremeno sa netýka obydlia, pretože za obydlie nie je možné považovať pozemok prilahlý k domu. Pokiaľ ide o tvrdný zásah do súkromia sťažovateľov, ani tento zásah v sťažnosti nebol odôvodnený, ide len o všeobecnú námietku z katalógu základných práv.

22. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať neexistenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným právom na nedotknuteľnosť obydlia a napadnutým uznesením dovolacieho súdu a nedostatok náležitostí návrhu z dôvodu absencie odôvodnenia porušenia práva na ochranu súkromia. Ústavný súd preto sťažnosť v časti namietaného porušenia práv na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 3 ústavy a podľa čl. 12 ods. 1 a 3 listiny napadnutým uznesením

najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a v časti namietaného porušenia práv na ochranu súkromia podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.2.c K namietanému porušeniu ostatných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a čl. 13 ods. 1 ústavy a čl. 13, čl. 17 a čl. 18 dohovoru:

23. V súvislosti s námietkami porušenia všeobecných článkov ústavy a listiny [právo na slobodu a rovnosť (čl. 12 ods. 1 ústavy), právo na ochranu pred diskrimináciou (čl. 12 ods. 2 ústavy), bližšie neidentifikované právo podľa čl. 13 ods. 1 ústavy] ústavný súd konštatuje, že aj v tejto časti sťažnosti absentuje odôvodnenie, pričom porušenie predmetných článkov ústavy upravujúcich všeobecný princíp faktickej rovnosti a ústavný imperatív zákazu diskriminácie je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možné vysloviť len v spojení (v súvislosti) s porušením iných základných práv a slobôd. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje povinnú náležitosť (odôvodnenie porušenia) a v prípade čl. 13 ods. 1 ústavy ani jeho konkretizáciu, bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

24. K rovnakému záveru a z rovnakých dôvodov (absencia odôvodnenia porušenia práv) ústavný súd dospel aj pri namietanom porušení označených článkov dohovoru (čl. 13 dohovoru pojednáva o práve na účinný prostriedok nápravy, hoci je zrejmé, že sťažovatelia mali v úmysle napadnúť čl. 14 upravujúci zákaz diskriminácie, čl. 17 zákaz zneužitia práv, čl. 18 hranice použitia obmedzení výkonu práv). Preto sťažnosť v časti namietaného porušenia práv podľa čl. 13, čl. 17 a čl. 18 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti a návrhu na dočasné opatrenie:

25. Sťažovatelia v súvislosti so svojou sťažnosťou navrhli, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu a rovnako aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Svoj návrh odôvodnili len citáciou príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde (§ 129 zákona o ústavnom súde) bez toho, aby uviedli, v čom má spočívať hrozba závažnej ujmy.

26. Sťažovatelia svoj návrh na rozhodnutie o dočasnom opatrení, ktorým by ústavný súd uložil povinnosť okresnému súdu, krajskému súdu a najvyššiemu súdu zdržať sa výkonu svojich rozhodnutí a rovnakú povinnosť uložil aj žalobkyni opätovne odôvodnili len citáciou § 130 zákona o ústavnom súde. Vo vzťahu k všeobecným súdom je tento návrh nelogický. Vo vzťahu k žalobkyni sťažovatelia nekonkretizovali, aká závažnejšia ujma by im bola spôsobená výkonom napadnutých rozhodnutí v porovnaní s ujmou, ktorá hrozí žalobkyni v prípade, že ústavný súd takémuto návrhu vyhovie.

27. Vzhľadom na uvedené zistenia a rovnako aj závery, ktoré viedli ústavný súd k odmietnutiu ústavnej sťažnosti sťažovateľov v celom rozsahu, ústavný súd týmto návrhom nevyhovel.

28. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu